

POLLÁGH PÉTER

A nyelvtan képei

Csuklyát húzott rám.

Hátulról jött, mint isten:
cukrot adott,
aztán letepert.

Az ember nem jelent semmit,
mondta megnyílván, mint egy hűtő:
és a fájdalom cukrát
tovább tuszkolta a számba.

Meggyóntatott: sokcenti mélyen
szűrve át minden zsákutcám –,
de nem tudtam
annyira fájni, mint ő.

Mégis feloldozott: fölvágta
nyelvem, és nekem adta
képeit.

Nyelvgumi

Porcukor a testeken,
porcukor az autók tetején:
itt a tél
beszél.

A fájdalmat nem lehet kikerülni
– mondja anya hangján,
és megcsap: keze nagy,
mint egy kesztyű –,
de nem tudok
ráhúzni se gyűrűt,
se gumit.